

Arrest

nr. 136 358 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013.

Gezien het verzoekschrift dat op 2 september 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gelet op het arrest nr. X van 25 november 2014 waarbij de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDERMEERSCH loco advocaat J. HARDY en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen 15 februari 2010 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 14 oktober 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 november 2013.

1.3. Op 21 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per aangetekend schrijven betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Zakho (Noord-Irak). U zou, als minderjarige, in januari 2010, samen met uw moeder S.(...) F.(...) M.(...) (OV 6.578.202 en 10/11482) en uw twee broers Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Vanuit Turkije zou u met uw moeder naar België zijn verder gereisd. Uw moeder diende op 15 februari 2010 een asielaanvraag in. Een paar maanden later zou uw moeder vrijwillig naar Zakho (Noord-Irak) zijn teruggekeerd en u alleen in België hebben achtergelaten. U diende vervolgens op 18 augustus 2010 een eigen asielaanvraag in. U werd door de Dienst Vreemdelingenzaken opgeroepen om u op 26 augustus 2010 aan te melden bij hun diensten doch u gaf hieraan geen gevolg. Op 29 september 2010 besliste de DVZ dat u werd geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 15 februari 2010 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde Irak indertijd, in januari 2010, te hebben verlaten nadat twee van uw broers werden gedood. Uw broer A.(...) zou in het geheim een relatie hebben gehad met N.(...). In augustus 2008 zou uw broer door haar familie, de familie M.(...), zijn gedood. Ook N.(...) zou toen door haar familie zijn gedood. Er zou een rechtszaak zijn opgestart maar er zou nooit een uitspraak zijn geweest aangezien het om eremoord ging. Uw moeder zou vervolgens beslist hebben de woning in Zakho te verlaten en in Faïda (Noord-Irak), te gaan wonen. In februari 2009 zou de stamleider van de familie van N.(...), J.(...), zijn gedood. Uw drie broers zouden hierop zijn gearresteerd. Na een tweetal weken zouden ze, op vraag van de familie van J.(...), zijn vrijgelaten, daar ze zelf voor een oplossing van het probleem zouden zorgen. Uw broer H.(...) zou een aantal maanden later voor de Amerikanen zijn beginnen werken in Mosul. In november 2009 zou hij zijn gedood. Jullie dachten aanvankelijk dat hij door de familie van J.(...) werd gedood maar een maand later zou 'Ansar al Sunna' een dreigbrief bij jullie thuis hebben achtergelaten, gericht aan u en uw broers. Hierop volgend zouden jullie, uit vrees voor jullie leven, Irak hebben verlaten. Op 26 juli 2012 werd door de Commissaris-generaal beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Op 31 januari 2013 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 14 oktober 2013 een derde asielaanvraag in. U verklaarde dat u, sinds uw moeder naar Irak terugkeerde, af en toe telefonisch contact met haar had. Tijdens die contacten zou u van uw moeder vernomen hebben dat ze onrechtstreeks nog bedreigingen kreeg van de M.(...)-familie. Ze zouden ermee gedreigd hebben uw moeder of iemand van de familie iets aan te doen als ze jullie zagen. Rond april 2013 zou uw moeder u voor het laatst zulk nieuws hebben meegedeeld. Sinds mei /juni 2013 zou u uw moeder niet meer hebben kunnen bereiken. U zou meermaals geprobeerd hebben uw zus in Zakho te contacteren maar ook dit tevergeefs. In augustus 2013 zou uw zus u zelf hebben gebeld met de melding dat uw moeder in juli 2013 werd doodgeschoten. Waarom en door wie uw moeder werd gedood weet u niet, maar u vermoedt dat het om leden van de M.(...)-familie gaat; dit omdat uw moeder werd gedood in de buurt van de plaats waar ook uw broer A.(...) voordien werd gedood én omdat de klacht die uw zus indiende na de dood van uw moeder geen gevolg kende. Uw zus zou u niet eerder hebben kunnen contacteren omdat dit niet mocht van haar echtgenoot. Uit vrees voor problemen met jullie vijanden, de familie van N.(...), zou uw schoonbroer het contact met uw familie verbroken hebben. Sinds uw zus u inlichtte over de dood van uw moeder zou u haar niet meer hebben gehoord. Uit schrik voor haar echtgenoot zou uw zus niet meer met u willen praten. Uit vrees dat ook u, in geval van een eventuele

terugkeer, problemen zal kennen met jullie voormalige vijanden zou u niet naar Irak kunnen terugkeren. U wees voorts nog naar de algemene situatie en merkte op dat er ook in de Noord-Irakese regio ontploffingen plaatsvinden waardoor het er niet veilig is. Verder haalde u nog medische problemen aan én merkte u op dat u hier wil blijven en studeren en uw leven hier wil verder uitbouwen. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een attest van Les Hirondelles betreffende uw gezondheidstoestand alsook een medisch attest van een Belgische arts neer. Uw advocaat legde voorts nog verschillende internetartikels neer betreffende de algemene situatie in Irak.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich bij uw derde asielaanvraag grotendeels steunt en voortgaat op uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag, i.c. de problemen met familie M.(...) die, nadat ze uw broer A.(...) en N.(...) doodden omwille van hun geheime relatie, verder wraak willen nemen op uw familie. Dient hier vooreerst te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag duidelijk heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas gezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de familie M.(...) nog effectief van plan was wraak te nemen op u dan wel op iemand anders van de familie, uw moeder een aantal maanden naar haar vlucht uit Irak vrijwillig terugkeerde naar Irak, er grote inconsistenties konden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de overlijdensakte van uw broer A.(...) én u geen enkel tastbaar begin van bewijs kon voorleggen betreffende de rechtszaak die zou zijn opgestart naar aanleiding van de moord op uw broer A.(...). Ook de overige, door u in het kader van uw tweede asielaanvraag aangehaalde asielmotieven, i.c. de moord op uw broer H.(...) omwille van zijn werk bij de Amerikanen en de daaropvolgende bedreiging ten aanzien van jullie door Ansar al Sunna, werden ongeloofwaardig bevonden en dit gelet op uw vage verklaringen en uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande de aanslag op uw broer en zijn werk bij de Amerikanen, een aantal tekortkomingen konden worden vastgesteld in de dreigbrief van Ansar al Sunna die u voorlegde, u zich aangaande bepaalde feiten meermaals heeft missproken én de door u aangehaalde tijdsindicatie van de feiten logischischerwijze onmogelijk was. Deze weigeringsbeslissing werd door de RvV bevestigd waardoor deze kracht van gewijsde geniet en de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid niet langer kan worden bewist.

U brengt ook in uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die deze appreciatie zouden kunnen omvormen. U verklaarde thans dat u in augustus 2013 van uw zus vernam dat uw moeder in juli 2013 werd doodgeschoten. Naar u vermoedt werd zij gedood door leden van de M.(...)-familie. Echter, gelet op de eerder, in het kader van uw tweede asielaanvraag, vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas komt ook de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende de (omstandigheden) waarbij uw moeder om het leven zou zijn gekomen, op de helling te staan.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet verder komt dan het louter opmerken dat u via uw zus vernam dat uw moeder in juli 2013 werd doodgeschoten. Los van het feit dat uw zus geenszins als een objectieve bron kan worden beschouwd, heeft u voor het overige van niemand anders enige bevestiging gekregen omtrent het overlijden van uw moeder. Evenmin kan u enig tastbaar begin van bewijs voorleggen betreffende haar overlijden. Nochtans ging uw zus klacht indienen bij de politie, werd een onderzoek gevoerd en werd het lichaam van uw moeder ook overgebracht naar twee verschillende ziekenhuizen (zie gehoorverslag CGVS p. 4, 5 en 9). Er kan dan ook wel degelijk van u worden verwacht dat u een tastbaar begin van bewijs betreffende de (gewelddadige) dood van uw moeder zou kunnen neerleggen. Dat u niemand meer heeft in Irak en dat uw zus geen contact mag/wil hebben met u uit schrik voor haar echtgenoot, is niet afdoende. Dat uw schoonbroer geen contact meer wilde met uw familie uit vrees voor problemen met de M.(...)-familie, kan vooreerst immers worden betwist. Zo verklaarde u dat uw moeder in 2010 vrijwillig terugkeerde naar Zakho en er af en toe zonder problemen bij uw zus thuis kon gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U hiernaar gevraagd en gewezen op uw eerdere verklaringen, stelde u dat uw schoonbroer toch niet kon verbieden dat uw zus contact had met haar moeder (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U dan gevraagd hoe uw schoonbroer wel kon verbieden dat uw zus nog contact had met u, stelde u gewoonweg dat dit iets 'anders' is (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het feit dat uw moeder in Zakho, ondanks de vrees van uw schoonbroer voor repressailles van de M.(...)-familie, wél persoonlijk bij uw zus en schoonbroer

kon/mocht langsgaan, doet toch de nodige vragen rijzen bij uw onvermogen om met uw zus in contact te komen. Uw zus had bovendien een eigen gsm (zie gehoorverslag CGVS p. 3) zodat het niet duidelijk is waarom ze niet de mogelijkheid zou hebben om, desnoods in het geniep en zonder medeweten van haar echtgenoot, af en toe met u te communiceren. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt niet dat u nog verdere pogingen heeft ondernomen enig tastbaar begin van bewijs van uw moeders overlijden, minstens ergens bevestiging aangaande de dood van uw moeder, te verkrijgen.

Wat er ook van zij, u heeft hoegenaamd geenszins in concreto aangetoond dat uw moeder uit wraak door leden van de M.(...)-familie werd gedood. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk niet te weten door wie uw moeder werd gedood en ook wat de reden van de beschieting betreft, tast u in het duister (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 11). Uw vermoeden dat uw moeder door leden van de M.(...)-familie werd gedood wordt overigens op geen enkele manier door enige objectief gegeven ondersteund. U gevraagd naar aanwijzingen die uw vermoeden kunnen staven, beperkte u zich tot de opmerking dat uw moeder werd gedood in de buurt van de plaats waar uw broer indertijd werd doodgeschoten en u merkte nog op dat de klacht van uw zus bij de politie niets opleverde (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 9). Hier dient echter te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag werd geoordeeld dat er ernstige vragen konden worden gesteld bij het overlijden van uw broer A.(...) en dit gezien uw verklaringen betreffende de plaats van zijn overlijden niet in overeenstemming waren met de inhoud van de overlijdensakte. Waar u verklaarde dat uw broer in Zakho werd gedood, bleek dit volgens de overlijdensakte zelf in Faida te zijn gebeurd. Uw stelling dat uw moeder in Zakho werd neergeschoten in de buurt van de plaats waar uw broer indertijd werd gedood, kan dan ook niet zomaar worden aangenomen. Hoe dan ook, uw verklaring betreffende de plaats waar uw moeder zou zijn neergeschoten betreft een loutere bewering die hoegenaamd geenszins uitsluitsel kan geven betreffende de daders of het motief voor de door u beweerde moord. Ook uw stelling dat het politieonderzoek zonder gevolg bleef, kan uw vermoeden niet ondersteunen. U verklaarde immers zelf dat uw zus klacht indiende tegen onbekenden én dat de klacht ook als zodanig werd geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Dat er een maand na de klacht nog geen resultaat was, wijst er ook geenszins op dat uw moeder, zoals u wil laten uitschijnen, door de familie M.(...), die banden zou hebben met de overheid, werd gedood. Dat er op het moment dat uw zus u in augustus 2013 belde nog geen resultaat was, kan te maken hebben met tal van factoren, e.g. onbekendheid van de daders, gebrek aan bewijsmateriaal, afwezigheid van getuigen, ... doch zulks volstaat geenszins om te besluiten dat zij werd vermoord in het kader van een wraakactie door de familie M.(...). Zoals hierboven reeds werd aangehaald blijkt uit uw verklaringen niet dat u gedegen pogingen heeft ondernomen u nog bijkomend over de dood van/moord op uw moeder te informeren. Gezien de dood van uw moeder hét kernelement uitmaakt van uw derde asielaanvraag, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om hier duidelijkheid in scheppen en u terdege zou informeren.

Uw nalatigheid u terdege te informeren omtrent uw moeders overlijden - nochtans de kern van uw huidige relaas - én uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs hiervan voor te leggen, doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat ook u dan nog steeds dient te vrezen voor wraak uitgaande van de familie M.(...), kan dan ook geenszins worden volgehouden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

U merkt op dat het ook in Noord-Irak niet veilig is en verwijst hierbij naar het feit dat ook ginder ontploffingen plaatsvinden. Hier dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht opwerpen. Het attest van Les Hirondelles betreffende uw gezondheidstoestand én het medisch attest van de Belgische arts bevestigen louter uw medische situatie en deze wordt op zich niet betwist. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient u zich echter te wenden tot de daartoe geëigende procedure. De internetartikels betreffende de veiligheidssituatie in Irak, neergelegd door uw advocaat, kunnen evenmin voorgaande appreciatie wijzigen. Los van het feit dat deze artikels niet naar u en uw persoonlijke situatie in Irak verwijzen, hebben deze allen betrekking op de algemene veiligheidssituatie gebieden in Centraal-Irak. Zoal hierboven werd aangehaald bent u afkomstig uit Zakho, Noord-Irak.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, de administratie serieus en zorgvuldig werkt, verwijst verzoeker vooreerst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Hij besluit hieruit dat iedere burger die zich daar bevindt een reëel risico loopt op ernstige schade zonder dat een effectieve bescherming beschikbaar is tegen de meervoudige schendingen van hun mensenrechten. Bijkomend benadrukt hij dat volgende elementen dit risico voor hem verder individualiseren: hij heeft zijn land van herkomst verlaten toen hij zeer jong was en hij geniet daar niet over een sociaal netwerk dat hem zou kunnen helpen, zijn moeder is onlangs overleden, hij heeft zich tijdens zijn verblijf in België aangepast aan de Belgische samenleving en zal in geval van terugkeer als verwesterd en dus ook als een verrader beschouwd worden, hij is nog steeds jong en kwetsbaar, hij is als Koerd een duidelijke vijand voor de Islamisten en zijn persoonlijke problemen maken enige hoop op bescherming nog minder. Verzoeker vraagt dan ook dat hij als vluchtelingen zou worden erkend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij verwijst in een eerste onderdeel naar de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde persartikels en rapporten, waarmee volgens verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

In een tweede onderdeel laat verzoeker gelden dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie over de veiligheidssituatie in Irak en Noord-Irak gedateerd is en dat uit de door hem voorgelegde informatie blijkt dat er de laatste maanden een ernstige toename aan geweld plaatsvond.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn effectieve situatie in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst niet heeft onderzocht en zelfs niet heeft onderzocht hoe hij veilig naar daar zou kunnen reizen. Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad van die aard is dat iedereen die zich daar bevindt een reëel risico loopt op ernstige schade en dat hetzelfde geldt op de weg van Bagdad naar Zakho.

In een vierde onderdeel laakt verzoeker dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing hem niet ter kennis werd gebracht.

In een vijfde en laatste onderdeel poneert verzoeker dat hij in Irak niemand heeft die hem documenten betreffende de moord op zijn moeder zou kunnen bezorgen. Onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11), laat verzoeker gelden dat de Belgische asielinstanties zich in een betere situatie bevinden om documenten te vragen aan de Iraakse overheden doch dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen poging heeft gedaan om zijn verklaringen na te gaan op basis van informatie die het makkelijk zou kunnen verkrijgen van de Iraakse overheden zodat het Commissariaat-generaal tekort schiet in haar samenwerkingsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de persartikels en rapporten welke werden voorgelegd gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een landkaart van Irak, het artikel *“Irak: féroces combats autour du barrage de Mossoul tenu par les djihadistes”* van Le Monde van 16 augustus 2014, het artikel *“Irak: les Kurdes ont repris le barrage de Mossoul”* van Libération van 17 augustus 2014, het artikel *“Irak: les peshmergas, maîtres du barrage de Mossoul”* van RFI van 17 augustus 2014, het artikel *“Irak. Les chrétiens de Mossoul menacés de mort par les djihadistes de l'Etat islamique”* van Le Nouvel

Observateur van 22 juli 2014, het artikel "*Videos. Irak: à Zakho, les réfugiés appellent au secours*" van Le Parisien van 24 augustus 2014 en een schrijven van verzoekers raadsman ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag.

Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Noord-Irak*" van 30 juni 2014, de COI Focus "*Irak: De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak*" van 27 augustus 2014 en de COI Focus "*Irak: Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer*" van 11 juni 2014.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 november 2014 een aanvullende nota met nieuwe elementen neer. Het betreft het document "*UNHCR position on returns to Iraq*" van oktober 2014.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

Voorts wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 48/5 tot 48/7 van de vreemdelingenwet geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1017608Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde en huidige asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen met familie M. die, nadat ze zijn broer A. en N.

doodden omwille van hun geheime relatie, verder wraak willen nemen op zijn familie, alsook de moord op zijn broer H. omwille van zijn werk bij de Amerikanen en de daaropvolgende bedreiging ten aanzien van zijn familie door Ansar al Sunna.

In 's Raads arrest nr. 96 335 van 31 januari 2013 werd inzake verzoekers tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig heeft bevonden op basis van een aantal vaststellingen, namelijk dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk vervolgd wordt in het kader van eerwraak, dat zijn moeder na verblijf in België is teruggekeerd naar Irak, dat er grote inconsistenties zijn tussen zijn verklaringen en de voorgelegde akte van overlijden van zijn broer A.K. en verzoeker met geen enkel document de rechtszaak in het kader van de moord op zijn broer A.K. staakt, dat hij vage verklaringen heeft afgelegd over de terroristische aanslag op zijn broer H.K. omwille van zijn job bij de Amerikanen en hiervan tevens geen documenten kan voorleggen, dat de dreigbrief die verstuurd werd door de terroristische organisatie gericht was aan zijn overleden vader en ondertekend was met de oude naam van die organisatie, dat verzoeker zich meerdere malen heeft missproken over bepaalde feiten, en tenslotte dat verzoekers tijdsindicatie van de feiten logisch onmogelijk is.

2.6. Met betrekking tot verzoekers eerste punt, stelt de Raad vast dat hij in essentie zijn verklaringen op dit punt herhaalt en benadrukt. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Waar verzoeker het heeft over de aard van "bloedwraak", wijst de Raad erop dat dit niets afdoet aan de vaststelling dat hij niet heeft aangetoond dat hij persoonlijk gevisieerd wordt door de familie M., dit te meer hij op het moment van de feiten nog zeer jong was. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat verzoeker en zijn moeder na de moord op het stamhoofd geen problemen hebben ondervonden met de familie M. of nog maar persoonlijk betrokken zijn geworden in de eerwraak (Gehoorverslag CGVS, p 22-25), wat ernstig afbreuk doet aan de ernst van het verklaarde risico op vervolging omwille van eerwraak. De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat zij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de diverse vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande te ontkrachten.

2.7. In een tweede punt stelt verzoeker dat bij bloedwraak enkel mannelijke leden van de familie gevisieerd worden en dat daarom zijn moeder relatief veilig kon terugkeren naar Irak. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat doet besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Nu verzoekers moeder eveneens besliste het land van herkomst te ontvluchten, samen met verzoeker, doch daarna besloot terug te keren, kon de commissaris-generaal hieruit terecht afleiden dat de aangehaalde problemen die verzoeker en zijn familie in Irak zouden gekend hebben, geminimaliseerd kunnen worden. Immers, indien men werkelijk vreest voor vervolging en om die reden zijn land van herkomst verlaat, strookt het geenszins met dergelijke vrees dat men nadien toch terugkeert naar zijn land van herkomst. Zoals hiervoor al aangegeven heeft verzoeker om diverse redenen niet aangetoond dat hij persoonlijk gevisieerd wordt. De vaststelling dat zijn moeder na een vlucht terugkeert en dat zij stelde dat er geen problemen zijn in Zakho, enkel voor mensen met geld, minimaliseert bijkomend de door verzoeker aangehaalde problemen en wijst er geenszins op dat verzoeker problemen zal kennen bij terugkeer. Het betoog van verzoeker dat vrouwen niet gevisieerd worden om dit te kaderen, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn derde punt met betrekking tot het motief betreffende de inconsistenties tussen zijn verklaringen en de voorgelegde overlijdensakte van zijn broer A.K., volhardt in zijn verklaringen voor de commissaris-generaal. De Raad wijst er opnieuw op dat het volharden in zijn verklaringen geenszins de hieronder vastgestelde ernstige inconsistentie kan opheffen: "Wat betreft het conflict tussen uw familie en de familie M., dient er verder gewezen te worden op enkele grote inconsistenties tussen uw verklaringen en de overlijdensakte van uw broer A.K. die u neerlegt ter staving van uw verklaringen. Hoewel u vol overtuiging verklaart dat uw broer A.K. vermoord werd in Zakho zelf en dat jullie naar aanleiding van deze gebeurtenis beslisten om naar Faïda te verhuizen (gehoorverslag CGVS, p. 6, 20), wat jullie enkele maanden na het incident ook effectief deden, staat er

op de overlijdensakte genoteerd dat de vaste verblijfplaats van uw broer in Faïda is en dat hij overleden is in Faïda. Er staat evenwel genoteerd dat de autopsie uitgevoerd werd in het ziekenhuis van Zakho. Aangezien zijn overlijden zou zijn geregistreerd op de dag van zijn overlijden zelf, op 20 augustus 2008, kan er verwacht worden dat de informatie die dit attest bevat correct zou moeten zijn. Dergelijke inconsistenties zorgen er bijgevolg voor dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document en bijgevolg ook bij uw verklaringen omtrent het overlijden van uw broer. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn."

Waar verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte is van enige documenten omtrent de rechtszaak die zou zijn opgestart na de moord op zijn broer A.K., wijst de Raad erop dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om stukken te verkrijgen die zijn relaas kunnen staven, dit te meer verzoeker nog familie heeft in Irak die hem deze stukken zou kunnen opsturen. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op het feit dat er stukken moeten bestaan van een rechtszaak – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Het gebrek aan stavingsstukken zonder dat hiervoor een aannemelijke reden bestaat, doet mede afbreuk aan de gegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.9. Waar verzoeker in zijn vierde punt zijn vage verklaringen omtrent zijn broer H.K. tracht te verklaren door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten, wijst de Raad erop dat zelfs al was hij door zijn jeugdige leeftijd niet precies op hoogte van inhoud van de job van zijn broer H.K. bij de Amerikanen, het erg merkwaardig is dat hij zich hier later niet meer over heeft geïnformeerd bij zijn andere broers of moeder. Het gaat immers om een element dat behoort tot de kern van verzoekers asielrelaas, zodat zijn onwetendheid en het nalaten om hierover meer informatie in te winnen ernstig afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

2.10. In zijn vijfde en zesde punt wenst verzoeker te verduidelijken dat zijn familie anderhalve maand na de moord op zijn broer H.K. de dreigbrief van de terroristische organisatie Ansar Al-Sunni ontvangen heeft. Hij volhardt dat de brief een waarschuwing was gericht aan de hele familie, en dat daarom de naam van zijn vader hierin vermeld staat en dat deze brief werd gestuurd naar aanleiding van de moord op zijn broer. In verband met de gebrekkige tijdsindicatie, verwijst verzoeker naar zijn jeugdige leeftijd en het feit dat hij moeilijk periodes kan inschatten en zeer slecht met data is.

Verzoeker tracht de tegenstrijdige tijdsindicatie te verklaren door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd op het moment van de feiten, doch de Raad wijst erop dat zelfs van een 14-15 jarige kan verwacht worden dat hij enigszins correct ingrijpende gebeurtenissen kan situeren in de tijd. De Raad wijst er bovendien op dat het in casu niet gaat om minieme verschillen in tijd, doch om ernstige discrepanties. Waar verzoeker thans de datum van ontvangst van de dreigbrief een halve maand later situeert in vergelijking met zijn verklaringen voor de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat deze a posteriori bijsturing van zijn verklaringen hoegenaamd geen enkele afbreuk kan doen aan de desbetreffende motivering: "Verder dienen er nog enkele bemerkingen gemaakt te worden in verband met uw tijdsindicatie. Zo verklaart u dat u één maand na het overlijden van uw broer H.K. (gestorven op 14 november 2009) een dreigbrief hebt ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 27) en dat u een maand later het land hebt verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 15, 17-18). In dat geval zou u half januari Irak hebben verlaten. Op de dreigbrief echter staat vermeld dat deze werd opgesteld op 6 januari 2010. Indien u een maand later vertrok, zou u begin februari zijn vertrokken. U bent echter met uw moeder op 15 februari 2010 aangekomen in België nadat u meer dan een maand in Turkije zou hebben verbleven in afwachting om uw reis naar België verder te zetten. Deze verklaringen kunnen bijgevolg niet correct zijn. Wanneer de logische beredenering gemaakt wordt dat u op 15 februari 2010 aankwam in België na meer dan een maand in Turkije te hebben verbleven, zou u ongeveer begin januari 2010 zijn gevlucht. Dat wil zeggen in de periode dat u de dreigbrief ontving. Aangezien u meermaals verklaart dat u een maand na het ontvangen van de dreigbrief te zijn vertrokken, zou u aldus ergens in december 2009 zijn vertrokken. Aangezien u ook tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde te zijn vertrokken in 2009 (verklaring DVZ, 16.05.2011, vraag 34), lijkt dit de meest logische verklaring. Dat zorgt er dan ook meteen voor dat het onmogelijk is dat u op 6 januari 2010 een dreigbrief ontving toen u nog in Irak was en dat u bovendien nog een maand na het ontvangen ervan in Irak bleef. Dergelijke inconsistenties zorgen er des te meer voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen." De discrepantie in de tijdsindicatie blijft zelfs met deze a posteriori bijsturing bestaan. Voor het overige herhaalt verzoeker zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal aangaande de dreigbrief, doch dit vermag geen afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing nu verzoeker nalaat deze motieven op concrete wijze te betwisten.

2.11. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekende partij haar, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat zij daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag en

onwaarschijnlijk werden bevonden, zodat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. Verzoeker is afkomstig is uit Zakho dat in Noord-Irak is gelegen. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concreet element bij om deze vaststelling om te buigen.

2.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

In het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat verzoeker geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag gezien hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping om zich bij hun diensten aan te melden.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker een attest neer van Les Hirondelles betreffende zijn gezondheidstoestand, een medisch attest van een Belgische arts en verschillende internetartikels betreffende de algemene situatie in Irak.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.5.3.1. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“U brengt ook in uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die deze appreciatie zouden kunnen omvormen. U verklaarde thans dat u in augustus 2013 van uw zus vernam dat uw moeder in juli 2013 werd doodgeschoten. Naar u vermoedt werd zij gedood door leden van de M.(...)-familie. Echter, gelet op de eerder, in het kader van uw tweede asielaanvraag, vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas komt ook de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende de (omstandigheden) waarbij uw moeder om het leven zou zijn gekomen, op de helling te staan.*

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet verder komt dan het louter opmerken dat u via uw zus vernam dat uw moeder in juli 2013 werd doodgeschoten. Los van het feit dat uw zus geenszins als een objectieve bron kan worden beschouwd, heeft u voor het overige van niemand anders enige bevestiging gekregen omtrent het overlijden van uw moeder. Evenmin kan u enig tastbaar begin van bewijs voorleggen betreffende haar overlijden. Nochtans ging uw zus klacht indienen bij de politie, werd een onderzoek gevoerd en werd het lichaam van uw moeder ook overgebracht naar twee verschillende ziekenhuizen (zie gehoorverslag CGVS p. 4, 5 en 9). Er kan dan ook wel degelijk van u worden verwacht dat u een tastbaar begin van bewijs betreffende de (gewelddadige) dood van uw moeder zou kunnen neerleggen. Dat u niemand meer heeft in Irak en dat uw zus geen contact mag/wil hebben met u uit schrik voor haar echtgenoot, is niet afdoende. Dat uw schoonbroer geen contact meer wilde met uw familie uit vrees voor problemen met de M.(...)-familie, kan vooreerst immers worden betwist. Zo verklaarde u dat uw moeder in 2010 vrijwillig terugkeerde naar Zakho en er af en toe zonder problemen bij uw zus thuis kon gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U hiernaar gevraagd en gewezen op uw eerdere verklaringen, stelde u dat uw schoonbroer toch niet kon verbieden dat uw zus contact had met haar moeder (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U dan gevraagd hoe uw schoonbroer wel kon verbieden dat uw zus nog contact had met u, stelde u gewoonweg dat dit iets ‘anders’ is (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het feit dat uw moeder in Zakho, ondanks de vrees van uw schoonbroer voor repressailles van de M.(...)-familie, wél persoonlijk bij uw zus en schoonbroer kon/mocht langgaan, doet toch de nodige vragen rijzen bij uw onvermogen om met uw zus in contact te komen. Uw zus had bovendien een eigen gsm (zie gehoorverslag CGVS p. 3) zodat het niet duidelijk is waarom ze niet de mogelijkheid zou hebben om, desnoods in het geniep en zonder medeweten van haar echtgenoot, af en toe met u te communiceren. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt niet dat u nog verdere pogingen heeft ondernomen enig tastbaar begin van bewijs van uw moeders overlijden, minstens ergens bevestiging aangaande de dood van uw moeder, te verkrijgen.

Wat er ook van zij, u heeft hoegenaamd geenszins in concreto aangetoond dat uw moeder uit wraak door leden van de M.(...)-familie werd gedood. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk niet te weten door wie uw moeder werd gedood en ook wat de reden van de beschieting betreft, tast u in het duister (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 11). Uw vermoeden dat uw moeder door leden van de M.(...)-familie werd gedood wordt overigens op geen enkele manier door enige objectief gegeven ondersteund. U gevraagd naar aanwijzingen die uw vermoeden kunnen staven, beperkte u zich tot de opmerking dat uw moeder werd gedood in de buurt van de plaats waar uw broer indertijd werd doodgeschoten en u merkte nog op dat de klacht van uw zus bij de politie niets opleverde (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 9). Hier dient echter te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag werd geoordeeld dat er ernstige vragen konden worden gesteld bij het overlijden van uw broer A.(...) en dit gezien uw verklaringen betreffende de plaats van zijn overlijden niet in overeenstemming waren met de inhoud van de overlijdensakte. Waar u verklaarde dat uw broer in Zakho werd gedood, bleek dit volgens de overlijdensakte zelf in Faida te zijn gebeurd. Uw stelling dat uw moeder in Zakho werd neergeschoten in de buurt van de plaats waar uw broer indertijd werd gedood, kan dan ook niet zomaar worden aangenomen. Hoe dan ook, uw verklaring betreffende de plaats waar uw moeder zou

zijn neergeschoten betreft een loutere bewering die hoegenaamd geenszins uitsluitel kan geven betreffende de daders of het motief voor de door u beweerde moord. Ook uw stelling dat het politieonderzoek zonder gevolg bleef, kan uw vermoeden niet ondersteunen. U verklaarde immers zelf dat uw zus klacht indiende tegen onbekenden én dat de klacht ook als zodanig werd geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Dat er een maand na de klacht nog geen resultaat was, wijst er ook geenszins op dat uw moeder, zoals u wil laten uitschijnen, door de familie M.(...), die banden zou hebben met de overheid, werd gedood. Dat er op het moment dat uw zus u in augustus 2013 belde nog geen resultaat was, kan te maken hebben met tal van factoren, e.g. onbekendheid van de daders, gebrek aan bewijsmateriaal, afwezigheid van getuigen, ... doch zulks volstaat geenszins om te besluiten dat zij werd vermoord in het kader van een wraakactie door de familie M.(...). Zoals hierboven reeds werd aangehaald blijkt uit uw verklaringen niet dat u gedegen pogingen heeft ondernomen u nog bijkomend over de dood van/moord op uw moeder te informeren. Gezien de dood van uw moeder hét kernelement uitmaakt van uw derde asielaanvraag, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om hier duidelijkheid in scheppen en u terdege zou informeren. Uw nalatigheid u terdege te informeren omtrent uw moeders overlijden - nochtans de kern van uw huidige relaas - én uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs hiervan voor te leggen, doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat ook u dan nog steeds dient te vrezen voor wraak uitgaande van de familie M.(...), kan dan ook geenszins worden volgehouden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging en het vergoelijken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielsrelaas te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ireland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten bij de Iraakse autoriteiten aangaande het overlijden van zijn moeder.

2.5.3.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In zoverre verzoeker aanhaalt dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet ter zijner kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat deze informatie vervat zit in het administratief dossier en verzoeker aldus, gebruik makend van zijn inzagerecht, de mogelijkheid had/heeft kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie

op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Waar verzoeker verwijst naar recente ontwikkelingen in zijn regio van herkomst en aanvoert dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst gedateerd is, stelt de Raad vast dat verweerder bij zijn nota met opmerkingen van 9 september 2014 de actualisering bijbrengt van de rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Irak, met name de COI Focus Irak *“Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer”* van 11 juni 2014, de COI Focus Irak *“De veiligheidssituatie in Noord-Irak”* van 30 juni 2014 (update) en de COI Focus Irak *“De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak”* van 27 augustus 2014. Uit deze grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit de informatie bijgebracht door verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie besluit de Raad dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar de door hem bijgebrachte informatie en betwist dat deze enkel betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Centraal-Irak, benadrukt de Raad dat de

provincie Mosul (Ninewah) weliswaar in het geografische noorden van Irak ligt maar niet behoort tot de noordelijke provincies die formeel onder het bestuur van de KRG vallen en vanwaar verzoeker afkomstig is. De door verzoeker bijgebrachte informatie betreffende de veiligheidssituatie in Mosul, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling dat er in verzoekers geboortestreek, zijnde Zakho in de provincie Dohuk, voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Ook de nieuwsberichten die dateren van 2013 zijn niet bij machte om bovenstaande actuele informatie die dateert van juni en augustus 2014 in een ander daglicht te plaatsen. Wat betreft het persbericht uit Le Parisien van 24 augustus 2014 waarin de situatie van de bewoners en vluchtelingen in Zakho beschreven wordt, wijst de Raad erop dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Bovendien blijkt uit de COI Focus Irak *“De veiligheidssituatie in Noord-Irak”* van 30 juni 2014 dat de recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, geen impact heeft op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

Ook uit de door verzoeker bijgebrachte nota van UNHCR *“UNHCR position on returns to Iraq”* van oktober 2014 kan niet blijken dat de actuele situatie in Noord-Irak in het algemeen en in de provincie Dohuk in het bijzonder van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, deze nota sluit inhoudelijk aan bij hoger aangehaalde door het Commissariaat-generaal overgelegde informatie en bevestigt dat het huidige conflict hoofdzakelijk gesitueerd is in de provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar, Kirkuk en Babel en dat de veiligheidssituatie in het KRG-gebied, vanwaar verzoeker afkomstig is, relatief stabiel blijft (p. 6). De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat Iraakse IDP's (internally displaced persons) het slachtoffer zijn van talrijke schendingen van hun grondrechten en hij onder verwijzing naar de nota van UNHCR besluit dat het vestigingsalternatief zoals voorgesteld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet passend is en op gedateerde informatie steunt, benadrukt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van het bestaan van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker doch wordt geoordeeld dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dit besluit wordt bevestigd door de actuele informatie waarop de Raad vermag acht te slaan.

Daar waar verzoeker nog aanhaalt dat het bijzonder moeilijk en gevaarlijk is om zich in Irak te verplaatsen en dat de weg van Bagdad naar Zakho onveilig is, dient er gewezen te worden op de bij de nota gevoegde COI Focus over de bereikbaarheid van Irak via internationaal luchtverkeer. Deze informatie wijst uit dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk dient te verlopen via de luchthaven van Bagdad. Ook in Noord- en Zuid-Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn.

In acht genomen bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst en mede gelet op de informatie gevoegd aan de verweernota waaruit blijkt dat verzoeker op een veilige manier kan terugkeren naar zijn geboortestreek, zijnde Zakho in de provincie Dohuk, is de verwijzing naar de situatie van Iraakse IDP's en het niet voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief in Irak allerminst dienstig.

2.5.3.3. Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is voorts een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Irak als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen. Bovendien blijkt uit de COI Focus Irak *“De veiligheidssituatie in Noord-Irak”* van 30 juni 2014 (blz. 18) dat Irakezen die vrijwillig vanuit Europa naar Irak terugkeren hierbij weinig problemen ondervinden.

2.5.3.4. Tot slot benadrukt de Raad dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen, zoals gestaafd door de door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten, in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt hierover immers het volgende gesteld: *“(…) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (…).* Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (…).” Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker deze problematiek niet kan aanhalen als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS